Epistola 247. IOHANNI COCCEJO MARTINUS HUNDIUS.

Reverende clarissime Vir, Affinis plurimum colende.

Epistolam tuam et litteras, quas per D. Bloppeil accepi, quod jam pollicitus fuerim, frequentius ad te scribere, tam negligenter fecisse. Causa vero quod ex eo tempore in scribendo tardior fuerim, haec est, quod diu aegrotantem parentem meum inviserim adeoque a Musis valde abfuerim; antea quam vero te aliquamdiu in Zeelandia versari, neque de reditu tuo quicquam certi audire potuerim, occupatus praeterea tot negotiis publicis ut per aliquot septimanas de communibus studiis prorsus cogitare licuerit; quippe ... me non omnino pulsum: gratias tibi

... pro tertia editione
... ationibus publicis
... trarer verba summas
... solo negativo ...
... velle etc. licet tenuisse
... mus sunt communia
... t quod positivum
... igere; tota in corpore
... iorter esse actus
... admovitu in potentia
... ntatio. Velle
... d eo modo etiam
... ectus sanctitatis
... edo tamen substantiam
... praedicto, sed
... adeoque ...
... atus, quibus ...
... m potestatem
... ili tribuerunt et
... oversum ...
... in Anglia Ludovicus
... em suam quam
... sta sunt. quidam
... aliquod consistorium
... ller; quidam omnia
... gronius etiam
... ferunt Conciliis

Epistola 246. IOHANNI COCCEJO IOHANNES à DALEN.

Admodum Reverende et Celeberrime Vir, Domine et Amice Honoratissime.

Quin cum illis quas Serenissima mea Princeps ad te dedit ultimas meas recte acceperis, nullus dubito. Curavi enim, ut certo redderentur. Post aliquod tempus rumor valde quidem tristis, sed Dei beneficio maxime vanus ad nos percrebuit, quasi D. Coccejus noster diem suum obiisset. qui sane rumor lacrymas Serenitati Ipsius expressit; rebus Illi alioqui, ut quae illis, qui communiter accidunt, haud afficitur multum, quae vero talia sunt ut vel Gloriam Dei vel Ecclesiae Salutem involvant, illis mirum in modum affligitur. Ego, etsi difficulter induci potuerim, ut hoc quicquid fuerit, crederem, rumori tamen adeo constanti tandem cessi, et in eo eram, ut Consolatorias ad Charissimam Rev. Tuae Conjugem scriberem, cum ecce Dns Socer meus nunciat, qui de D. Coccejj obitu ad nos perlatus rumorem tantum esse inanem, nec esse quod eo turbaremur; vivere enim D. Coccejum, graviter equidem et ad mortem decubuisse, attamen singulari Dei gratia convaluisse nobisque et Ecclesiae redditum et restitutum esse. quo nuncio quantum exhilarati fuerimus, facile existimare potes, qui nosti, quo loco a nobis et quo in pretio habearis. Accidit illud eo ipso tempore, quo Serenissima mea Princeps se tutela abdicabat et Regimen illarum ditionum non tam Dno Filio, quam ipsius Consiliariis tradebat. quae res plurimum fastidii et turbarum Serenissimae dedit, me etiam haud parum afflixit, uti prolixe narrare possem, nisi Rev. T. talibus detinere vererer. Dominus Episcopis, qui versionem libelli de Ecclesia et Babylone in se receperat, sub specie Promotionis aliorsum a suo semotus atque alio abire jussus paucis ante discessum nostrum septimanis per Dn. Abrahamum Breamannum significavit, ulterius se in illa versione progredi non posse. Hac enim sui

vel Semotione vel promotione non parum in studiis turbat esse, ac etiamnum turbari, ut vacare huic negocio non queat. Ita ille cessavit ab opere, in quo si pergere adhuc consultum putas et jubes, ipse manum admovebo quamprimum Lutetiam reverti dabitur. quod tamen nisi peractis Nuptiis fieri non poterit, desponsatis Serenissimae meae Principis unicae Illustrissimo Duci Briegensi et Lignicensi Supremo per Silesiam Praefecturae Administratori. Retulit Affinis meus D. Romer Winckel Berlino nuper huc veniens, Dn. Ernestum Hassiae Landgravium Rev. Tuae adfuisse suaque dubia id est angores Conscientiae, quibus incessanter agitatur, exposuisse. Optarem me huic interfuisse Colloquio, magis ut ex eo fructus aliquis verae poenitentiae ad tranquillandam hujus Principis conscientiam redundaverit. Quas vero rerum omnium mutationes modo videt Orbis Christianus? Magnae Britanniae Regem Solio suo restitutum? Bella tanto tempore inter Hispaniae Galliaeque Reges ut et Aquilonares hosce tanto fervore vel furore gesta subito cessare! Expectabis Austriacos ductum ipsi in Hungariam, Gallicos vero et Hispanicos ad suppetias ferendas adversus Turcam Reipubl. Venetorum? et hos quidem sub Imperatore Romano Pontifice! Haeccine talia inchoare volunt an finire Semihorii Apocalyptici Silentium? Eximie quaeso mihi hosce scrupulos, quibus par esse non possum. Metuo Danaos dona ferentes. Suspicor ignem suppositum cineri doloso, et vereor hanc talem pacem erupturam tandem in funestissimum bellum. Deus meliora! Omni dubio procul Commentarius in Psalmos tandiu a multis et tamdiu a me desideratus jam lucem videt. Quantopere possum Te rogatum velim Exemplar illius cures ut Abrahamo Friesheimio Mercatori

Epistola 297. IOHANNI COCCEJO MARTINUS HUNDIUS.

Reverende clarissime Vir, Affinis plurimum colende.

Excusabis[illegible] tam diu litteras, quas per D. Blasseil accepi, quod qui sollicitius fecerim frequentius ad te scribere, tam negligenter fecerim[illegible]. Causa vero quod ex eo tempore in scribendo tardior fuerim, haec est, quod diversis parentem meum invisendi adeoque a Musis[vel] abfuerim; ante ipse vero te aliquamdiu in Zelandia versatum, neque de reditu tuo quicquam certi audire potuerim; occupatus praeterea tot negotiis publicis ut per aliquot septimanas de ordinariis studiis prorsus cogitare licuerit; quoque [illegible] [illegible] tandem me non omnino pulsus: gratias tibi

tori Amstelodamensi tradatur, qui Hamburgum ferri curabit, unde Berolinum et sic ad me perferetur, sive [cum Locorum] Locorum sive in ulteriori [illegible] [illegible]. Quid vero an omnem spem praeditum fendam Lexici nos [illegible] deponere? Nequaquam tale quid jubeas. Gaudebo nimirum vide ut etiamnum [illegible] Serenissima. Poterne vel ita vel expositum omnibus benevolentia tua, imo promptitudine juvandi quosvis impetrare ut tali Principi tale quid negare velis? Serenissima ut et Eruditissima Princeps Elisabetha Palatina Editionem hujus Lexici pariter vovet ac nobiscum desiderat ne ulterius protrahatur. Valde delectata illa fuit Commentatio tuo in Cantica Canticorum, quam penes me habeo, ut et desertis caret. Egregios illa profectus habet tam in Hebraea quam Latina Lingua. Philosophiae Cartesianae tota dedita est, quod et de Clar. D. Heidano testatur. quid vero Vos de hoc Philosophandi genere sentiatis ex Considerationibus ad ultima Mosis sat videre est. An vero adhuc eadem [vobis] stat sententia, dubito. dubitandi causam dedit D. affinis Hundius — [illegible] ad illum literis spem fecit visuros nos propediem Disputationes vestras Miscellaneas in unum Syntagma redactas, idque eo ordine, ut Locorum Communium vicem esse possint. Controversia de Sabbato nunc [illegible] ipsa cessabit satis superque hactenus agitata. Habeo Indagationem vestram de ea materia. audivi de inscripto quodam Consensus typo, et tandem Indignatione, aliquam [illegible] Scripta non habeo, Sed ut Commentario in Psalmos addantur, obnixe rogo. [illegible] pro omnibus propheticis [illegible] solent praedictus [illegible] [illegible] cui ipse [illegible] Amstelodamum mittantur. Si hic forte Commentarius ad finem nondum perductus sit, [tunc] quicquid ejus absolutum est, communicetur, [illegible] reliqua suo tempore sequantur. Sed manum de tabula. Charissimae Conjugi salutem plurimam dico.

pro tertia editione
[illegible] publice
[illegible] verba summus
solo negativo arg[illegible]
velle etc. licet tenuissi[illegible]
[illegible] sunt communia
[illegible] quod positivum.
[illegible]; tali in corpore
[illegible] esse actus
admittit in potentia
[illegible]tatio? Velle
eo modo etiam
[illegible] sanctitatis
[illegible] tamen substantiam
[illegible] praedictis. sed
adeamque [illegible]
[illegible]; quidam [illegible]
[illegible] potestatem
[illegible] tribuerunt et
[illegible] vocare.
[illegible] Anglia Ludovicus
[illegible] [In libertatem aliquod spectat]
[illegible] sunt. quidam
aliquod Consistorium
[illegible]; quidam omnia
[illegible] etiam
[illegible] Concilio

et utrique de primo et tali Genero ex animo gratulor. Salveant quoque
à me filia vestra filiusque. Deum Opt. Maximum supplex ve-
neror, ut te [illegible] diu Ecclesiae suisque
ut et nobis superstites esse velit. Si per ocium licu-
erit Canicularis licet, fac quaeso sciam, num literas
meas cum prioribus recte acceperis, imprimis ut valeas.
Obligabis plurimum eum qui ut semper fuit, ita perpetuo
manebit Rev. Tuae

Crossna 7. Julii stil. vet.
1660.

devotus
Johannes a Dalen